

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

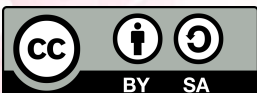
Thông tin

Bài dự thi: Những bài học kinh nghiệm

Họ và tên: Nguyễn Phước Ngọc Thư

Khoa: Truyền thông sáng tạo

Email: ngocthulalila@gmail.com

Những bài học kinh nghiệm © 2025 bởi Nguyễn Phước Ngọc Thư
được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- Bài viết cảm nhận
 Video clip
 Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Những bài học kinh nghiệm

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh:

Tác phẩm: Tự phê bình và phê bình – Tác giả: Chủ tịch Hồ Chí Minh

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Nguyễn Phước Ngọc Thư

Chức vụ: Đoàn viên chi Đoàn 24DTD2B

Ngày tháng năm sinh: 21/02/2006

Thư viện/Khoa/Trường: Khoa Truyền thông sáng tạo – Trường Đại học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0378913622

Địa chỉ email cá nhân: ngocthulalila@gmail.com

Từ những trang đầu tiên của tác phẩm, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã khẳng định rằng phê bình và tự phê bình không phải là sự lên án cá nhân hay đấu tranh để hủy diệt nhau, mà là hoạt động nhằm phát huy tinh thần đoàn kết, tăng cường kỷ luật, nâng cao năng lực lãnh đạo và sức chiến đấu của Đảng. Bác nhấn mạnh: “Phê bình và tự phê bình là vũ khí sắc bén của Đảng ta, là phương pháp để Đảng ta sửa chữa những sai lầm, khuyết điểm, nâng cao năng lực lãnh đạo.”

Tư tưởng này không chỉ mang ý nghĩa lý luận mà còn là kim chỉ nam thực tiễn cho mọi cán bộ, đảng viên trong quá trình công tác. Khi một tổ chức hay một cá nhân biết nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, biết tiếp thu những góp ý chân thành và dũng cảm sửa chữa, thì tổ chức đó mới có thể phát triển bền vững và không bị mai một. Là sinh viên, tôi thấm thía rằng bài học này không chỉ dành riêng cho những người làm công tác chính trị mà còn là nguyên tắc sống, là phương pháp rèn luyện bản thân trong học tập, trong quan hệ xã hội và cả trong sự nghiệp tương lai. Phê bình và tự phê bình giúp chúng ta nhìn nhận rõ bản thân, hiểu mình đang ở đâu, cần khắc phục điều gì và làm thế nào để tiến bộ.

Tiếp nối tư tưởng ấy, tôi nhận thấy phê bình và tự phê bình chính là chiếc gương phản chiếu chân thực nhất để mỗi con người soi rọi lại chính mình. Không ai hoàn hảo tuyệt đối, và việc thẳng thắn nhìn nhận những khuyết điểm, những sai lầm không phải là dấu hiệu của sự yếu đuối, mà là biểu hiện của sự dũng cảm, bản lĩnh và trí tuệ. Chỉ khi biết tự phê bình, con người mới có thể trưởng thành, mới biết sửa chữa và hoàn thiện mình từng ngày.

Trong đời sống sinh viên, tôi cũng thường xuyên áp dụng tinh thần này để nhìn nhận lại bản thân, từ cách học tập, rèn luyện kỹ năng cho đến cách giao tiếp, ứng xử với bạn bè và thầy cô. Tôi nhận ra rằng, việc tự phê bình giúp tôi tránh được những sai sót nhỏ lặp đi lặp lại, đồng thời tiếp thu được nhiều ý kiến đóng góp quý báu từ bạn bè, thầy cô và đồng nghiệp, từ đó hoàn thiện bản thân một cách toàn diện hơn. Hơn thế nữa, phê bình và tự phê bình còn là công cụ gắn kết và tạo nên sức mạnh tập thể. Khi mọi người đều dám thẳng thắn góp ý cho nhau với tâm lòng chân thành và thiện chí, các mâu thuẫn, hiểu lầm sẽ được giải quyết một cách xây dựng, tạo nên sự đoàn kết vững chắc. Đây chính là nền tảng để xây dựng một tập thể vững mạnh, đoàn kết và đầy sáng tạo.

Chủ tịch Hồ Chí Minh từng dạy: “Đảng ta là đạo đức, là văn minh.” Đạo đức ấy không chỉ thể hiện ở sự liêm chính, trong sáng của mỗi cán bộ, đảng viên, mà còn ở sự dám nhìn nhận sai sót và sửa chữa kịp thời. Chính từ tinh thần tự phê bình và phê bình mà Đảng ta giữ vững được phẩm chất cách mạng, không bị sai lầm làm tổn hại uy tín và sức mạnh của mình. Ở góc độ của một sinh viên, tôi tự hào khi được học tập trong một môi trường chính trị mà ở đó, nguyên tắc phê bình và tự phê bình được đề cao như một nền tảng đạo đức và phương pháp làm việc khoa học. Tôi hiểu rằng, trong bất cứ công việc nào, dù là học tập hay công tác xã hội, sự trung thực trong nhận thức bản thân và sự cởi mở tiếp thu ý kiến góp ý đều là yếu tố then chốt dẫn đến thành công.

Với tinh thần ấy, tôi mong muốn được tiếp tục học hỏi, rèn luyện và góp phần lan tỏa phương pháp làm việc này trong cộng đồng sinh viên, để mỗi người trẻ đều trở thành những công dân có trách nhiệm, không ngừng hoàn thiện bản thân và góp phần xây dựng đất nước ngày càng vững mạnh. Phê bình và tự phê bình, theo lời Bác, không chỉ là vũ khí sắc bén của Đảng mà còn là bản lĩnh cần có của mỗi người cách mạng, là ngọn lửa soi đường cho sự phát triển bền vững của dân tộc Việt Nam. Đây chính là bài học muôn thuở, sống mãi trong trái tim và hành động của mỗi người dân, đặc biệt là thế hệ trẻ chúng tôi hôm nay.

Tự phê bình, theo Bác Hồ, không phải là sự tự trách móc tiêu cực mà là thái độ tích cực, dũng cảm đối diện với sai sót, khuyết điểm của chính mình để sửa chữa. Người chỉ ra rằng: “Muốn

phê bình người khác mà không biết phê bình mình trước là người không có tư cách.” Đây là một lời nhắc nhở sâu sắc về trách nhiệm cá nhân và tính nghiêm minh trong xây dựng Đảng. Trong vai trò một nhà chính trị trẻ, tôi cảm nhận rõ tinh thần ấy như một lời thúc giục cho chính bản thân mình cũng như thế hệ sinh viên hôm nay. Chúng ta cần không ngừng nhìn lại chính mình với cái nhìn khách quan và thiện chí, để không tự mãn với thành công, cũng không bị chùn bước trước thất bại.

Sự dũng cảm nhận ra sai lầm và sửa chữa đó chính là biểu hiện của sự kiên cường, bất khuất trong con người cách mạng, không bao giờ chùn bước trước khó khăn, không chấp nhận sự thỏa mãn, mà luôn phấn đấu hướng đến chân lý và công lý. Đó chính là tinh thần làm nên chiến thắng vẻ vang của Đảng ta trong mọi giai đoạn lịch sử. Tiếp tục suy ngẫm về lời dạy quý báu của Bác Hồ, tôi nhận thấy rằng tinh thần tự phê bình không chỉ là bài học dành riêng cho cán bộ, đảng viên mà còn là nguyên tắc sống, phương pháp rèn luyện thiết yếu cho mỗi con người, đặc biệt là trong thời đại ngày nay – khi thế giới biến đổi nhanh chóng và thách thức mới liên tục xuất hiện.

Trong quá trình học tập và rèn luyện, việc tự phê bình giúp tôi phát hiện những hạn chế, thiếu sót trong nhận thức và hành động của mình. Nó không phải là sự tự trách, tự hạ thấp giá trị bản thân mà là cách để tôi nhìn nhận bản thân một cách khách quan, từ đó xây dựng kế hoạch khắc phục, hoàn thiện bản thân từng ngày. Đây là cách để tôi giữ được sự khiêm tốn, không tự mãn, luôn hướng tới sự tiến bộ không ngừng.

Đặc biệt, trong môi trường chính trị, một nhà lãnh đạo hay cán bộ nếu không biết tự phê bình thì khó có thể lãnh đạo một cách hiệu quả. Bởi vì, sự tự nhận thức về sai lầm, khuyết điểm giúp người cán bộ hiểu rõ mình cần phải làm gì để phục vụ nhân dân tốt hơn, góp phần xây dựng Đảng trong sạch, vững mạnh. Như Bác từng nói, “muốn phê bình người khác mà không biết phê bình mình trước là người không có tư cách.” Câu nói ấy như một chuẩn mực đạo đức để đánh giá phẩm chất và năng lực của mỗi cán bộ, đảng viên.

Là sinh viên, tôi cũng nhận thức rằng việc phê bình và tự phê bình cần phải được thực hiện một cách chân thành, xây dựng, với tấm lòng vì sự phát triển chung chứ không phải để mưu cầu lợi ích cá nhân hay gây tổn thương người khác. Đó là một nghệ thuật giao tiếp, một biểu hiện của sự tôn trọng và trách nhiệm đối với tập thể. Tinh thần tự phê bình cũng giúp tôi ý thức hơn về trách nhiệm của mình trong việc góp phần xây dựng xã hội công bằng, văn minh. Nếu mỗi người đều dám nhìn thẳng vào những hạn chế của bản thân, dám sửa chữa và đổi mới thì chắc chắn sức mạnh tổng hợp của toàn xã hội sẽ được tăng cường, đất nước ta sẽ ngày càng phát triển bền vững, vững vàng trên con đường hội nhập quốc tế.

Hơn thế nữa, sự dũng cảm nhận ra sai lầm và sửa chữa còn là biểu hiện của sự kiên cường, bất khuất trong con người cách mạng. Đó chính là tinh thần mà Chủ tịch Hồ Chí Minh đã truyền lại cho chúng ta – một tinh thần không bao giờ chùn bước trước khó khăn, không chịu khuất phục trước gian nan thử thách, mà luôn phấn đấu vươn tới chân lý, công lý và sự thật. Chính tinh thần ấy đã làm nên những chiến thắng vẻ vang của Đảng ta trong mọi thời kỳ lịch sử – từ cuộc kháng chiến chống thực dân, đế quốc đến công cuộc đổi mới và xây dựng đất nước hôm nay.

Là một nhà chính trị trẻ, tôi tự hào và tràn đầy nhiệt huyết để tiếp bước con đường ấy. Tôi hiểu rằng không có sự trưởng thành nào là dễ dàng, không có con đường nào trải đầy hoa hồng, nhưng với lòng kiên định, với tinh thần tự phê bình chân chính và tinh thần phê bình xây dựng, tôi tin rằng mình và thế hệ trẻ sẽ góp phần làm rạng rỡ truyền thống cách mạng vẻ vang của dân tộc. Và tôi cũng mong rằng, bài học về phê bình và tự phê bình của Chủ tịch Hồ Chí Minh sẽ

không chỉ dừng lại trên trang sách, mà sẽ được thấm nhuần trong mỗi cán bộ, đảng viên và nhân dân; trở thành ngọn lửa thiêng liêng soi sáng, dẫn lối cho sự nghiệp cách mạng, cho sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc trong mọi thời đại.

Bác Hồ cũng nhấn mạnh rằng phê bình phải “mang tính xây dựng”, không nhằm mục đích công kích cá nhân hay gây mất đoàn kết, mà phải dựa trên tinh thần chân thành, tôn trọng và thiện chí. “Phê bình phải công bằng, phải rõ ràng, phải có lý có tình” – đó là nguyên tắc vàng để phê bình phát huy hiệu quả. Trong bối cảnh hiện nay, khi đất nước phát triển mạnh mẽ nhưng cũng phải đối mặt với không ít thử thách, phê bình xây dựng càng trở nên quan trọng để phòng ngừa sự suy thoái về đạo đức, lối sống, quan liêu, tham nhũng trong bộ máy lãnh đạo và quản lý.

Là sinh viên, tôi hiểu rằng phê bình xây dựng không chỉ là việc của các cấp lãnh đạo mà còn là quyền lợi, trách nhiệm của mọi người dân. Mỗi ý kiến đóng góp dù nhỏ bé nhưng chân thành đều là viên gạch vững chắc xây dựng sự trong sạch, vững mạnh của Đảng, góp phần bảo vệ lợi ích của nhân dân và đất nước. Đồng thời, tôi nhận thấy rằng phê bình xây dựng còn là biểu hiện của sự trưởng thành về chính trị và văn hóa của xã hội. Khi mỗi cá nhân biết mạnh dạn lên tiếng góp ý, biết tiếp thu và sửa chữa, thì xã hội đó mới thực sự phát triển bền vững và lành mạnh. Điều này đặc biệt quan trọng trong bối cảnh đất nước đang hội nhập sâu rộng với thế giới, khi mà sức mạnh nội lực, tinh thần tự hoàn thiện trở thành yếu tố then chốt để cạnh tranh và vươn lên trên trường quốc tế.

Tôi cũng hiểu rằng phê bình xây dựng là một nghệ thuật cần sự tế nhị, khéo léo và lòng vị tha. Không phải ai cũng dễ dàng chấp nhận những lời góp ý, nhất là khi đó là những vấn đề nhạy cảm hay liên quan đến lợi ích cá nhân. Do vậy, người phê bình cần đặt mình vào vị trí của người được phê bình, thấu hiểu hoàn cảnh, tâm tư của họ để lời nói vừa có sức thuyết phục, vừa giữ được sự tôn trọng, tạo dựng được sự đồng thuận và niềm tin.

Là sinh viên ngành chính trị, tôi càng thấm thía hơn tầm quan trọng của việc xây dựng văn hóa phê bình lành mạnh trong các tổ chức, đặc biệt là trong các cơ quan nhà nước và tổ chức Đảng. Văn hóa này sẽ giúp ngăn chặn sự tha hóa quyền lực, chống lại bệnh quan liêu, hình thức và tạo nên một bộ máy trong sạch, hiệu quả. Tôi tin rằng, với sự nỗ lực không ngừng, thế hệ trẻ chúng tôi sẽ là những người tiếp nối, phát huy truyền thống quý báu này.

Cuối cùng, tôi nhận thức rằng phê bình và tự phê bình không phải là mục tiêu cuối cùng mà là công cụ để hoàn thiện bản thân, tổ chức và xã hội. Tinh thần này phải được thực hiện thường xuyên, liên tục, trong từng hành động, từng mối quan hệ và trong mọi lĩnh vực của đời sống xã hội. Đó chính là con đường để xây dựng một đất nước Việt Nam phát triển toàn diện, dân chủ, công bằng và văn minh – như lời mong ước của Chủ tịch Hồ Chí Minh kính yêu. Tôi tin rằng, nếu mỗi người chúng ta, đặc biệt là thế hệ trẻ, ý thức sâu sắc và vận dụng hiệu quả tinh thần phê bình và tự phê bình trong cuộc sống, học tập, công tác thì đất nước sẽ ngày càng mạnh mẽ, vững vàng vượt qua mọi khó khăn thử thách, sánh vai cùng các cường quốc năm châu như mong ước của Bác Hồ vĩ đại.

Từ lời dạy của Bác, tôi nhận thấy tự phê bình và phê bình không chỉ dành cho tổ chức Đảng mà còn cần được áp dụng trong toàn xã hội, nhất là trong thế hệ trẻ – những chủ nhân tương lai của đất nước. Tự phê bình là công cụ giúp mỗi sinh viên rèn luyện ý thức tự giác, nâng cao phẩm chất đạo đức, trình độ năng lực. Khi biết nhận ra sai sót của mình, sửa chữa và phát triển thì bản thân sẽ ngày càng hoàn thiện hơn, đóng góp hiệu quả cho xã hội. Phê bình đồng nghiệp, bạn bè cũng cần được thực hiện với thái độ xây dựng, giúp nhau tiến bộ. Đó là cách thể hiện tinh thần đoàn kết, tương trợ lẫn nhau để cùng phát triển. Chúng ta không nên né tránh những phản biện, những ý kiến khác biệt mà phải đón nhận như cơ hội để trưởng thành và hoàn thiện.

Đồng thời, phê bình và tự phê bình trong môi trường học tập, công việc cũng là cách để xây dựng một tập thể vững mạnh, đoàn kết và năng động. Khi mỗi cá nhân dám thẳng thắn nhìn nhận và góp ý chân thành cho nhau, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua những hạn chế, phát huy điểm mạnh, tạo nên sức mạnh tập thể to lớn. Đây chính là nền tảng để hình thành những tập thể tiên tiến, góp phần xây dựng xã hội ngày càng phát triển.

Trong bối cảnh hiện đại, khi thế giới đang thay đổi nhanh chóng với sự phát triển của khoa học công nghệ và toàn cầu hóa, tinh thần phê bình và tự phê bình càng trở nên cần thiết hơn bao giờ hết. Nó giúp chúng ta không ngừng đổi mới tư duy, nhận diện đúng sai, tránh bị lạc hậu, lỗi thời và giữ vững bản sắc dân tộc.

Là một sinh viên ngành chính trị, tôi nhận thức rằng việc rèn luyện kỹ năng phê bình và tự phê bình sẽ giúp bản thân không chỉ trưởng thành trong học tập mà còn chuẩn bị hành trang vững chắc để trở thành những cán bộ, lãnh đạo có năng lực và bản lĩnh trong tương lai. Chúng ta cần ý thức sâu sắc rằng, chỉ có những tổ chức, cá nhân biết nhận lỗi, biết sửa sai và học hỏi không ngừng mới có thể dẫn dắt đất nước vượt qua mọi khó khăn, xây dựng một xã hội công bằng, văn minh và phát triển bền vững. Từ đó, tôi càng thêm tự hào về tư tưởng sâu sắc và tầm nhìn chiến lược của Chủ tịch Hồ Chí Minh – Người đã khẳng định rằng phê bình và tự phê bình chính là vũ khí sắc bén để Đảng ta ngày càng trong sạch, vững mạnh và tiếp tục dẫn dắt dân tộc đi đến những thắng lợi vẻ vang trong mọi thời đại.

Cuốn sách “Phê bình và tự phê bình” như một ánh sáng soi đường cho những ai đang muốn góp phần xây dựng đất nước giàu mạnh, xã hội công bằng, văn minh. Trong thời đại mới, khi công nghệ và tri thức phát triển không ngừng, con người cũng cần trang bị cho mình tinh thần phản biện và tự cải tiến không ngừng. Là sinh viên ngành chính trị, tôi ý thức rằng việc vận dụng nguyên tắc phê bình và tự phê bình không chỉ giúp cá nhân phát triển mà còn là bảo đảm sự vững mạnh của tổ chức, của Đảng và của cả dân tộc. Khi mọi người đều dám nhìn thẳng vào sự thật, dám nhận sai lầm và kiên trì sửa chữa thì dân tộc sẽ mãi trường tồn và phát triển mạnh mẽ. Tôi tự hào và cảm thấy vinh dự khi được học tập và tiếp nối truyền thống quý báu này – truyền thống của một Đảng luôn biết tự soi, tự sửa để tiến bước vững chắc trên con đường cách mạng. Đó là tinh thần bất khuất, kiên cường, là sự kết tinh của trí tuệ và ý chí Việt Nam, là bảo chứng cho tương lai tươi sáng của đất nước.

Cuốn sách “Phê bình và tự phê bình” không chỉ là một tác phẩm chính trị kinh điển mà còn là bài học cuộc sống sâu sắc dành cho mọi người Việt Nam, đặc biệt là thế hệ trẻ. Qua đó, tôi hiểu rằng: chỉ có khi dám nhìn thẳng vào khuyết điểm, dám đấu tranh với những hạn chế để đổi mới bản thân và tổ chức thì mới có thể thực hiện được khát vọng phát triển đất nước, xây dựng một xã hội dân chủ, công bằng, văn minh. Một người trẻ đang trưởng thành trong thời đại mới – xin nguyện học tập, thực hành và lan tỏa tinh thần phê bình và tự phê bình để góp phần xây dựng quê hương ngày càng giàu đẹp, văn minh và hiện đại, xứng đáng với sự hy sinh của bao thế hệ đi trước và với niềm tin yêu của Chủ tịch Hồ Chí Minh kính yêu.